

განთიადზე კი...

როცა დაღამდა –
გადადაღავდა
თბილისის არეს
ალების კალა:
ფიქრებით ძველით
სუნთქავდა ველი,
მთაწმინდა იგი
და ნარიყალა.
როცა გათენდა,
გადაადენდა
შუეს ნამალადევს
მზე შემოდგომის,
გაისმა ვრცელი
ქარხნის გუგუნნი
და აიმართა
სასახლე შრომის.
მოიხსენ რიდუ!
ან კიდითკიდე
მშრომელი კლასის
გაისმის წყრომა.
დროშით ჩვენს დროში,
ჩვენს სამყაროში,
გუგუნებს შრომა
და მხოლოდ შრომა!